

Bilag 7.

Landsover- samt Hof- og
Stadsretten.

København, den 22. Februar 1919.

Det Udvalg, som er nedsat af Justitsministeriet til Behandling af forskellige Retsplejelovens Gennemførelse vedrørende Forhold, har i Anledning af Justitsministeriets Skrivelse af 19. ds. (Journal-Nr. R. R. 1918 Nr. 223) i Dag afholdt et Møde til Drøftelse af det af Bestyrelsen for Københavns Underretssagførerforening til vedkommende Folketingsudvalg fremsendte Andragende om, at der maa blive optaget en Ændring i Retsplejeloven, gaaende ud paa, at samtlige de Underretssagførere, der ved Retsplejelovens Ikrafttræden har Beskikkelse som Underretssagførere, beholder Beskikkelse som Landsretssagførere. Udvalget er under Drøftelsen blevet gjort bekendt med et af Underretssagførere udenfor København indgivet Andragende, der slutter sig til fornævnte Andragende.

I Udvalgets Møde deltog Sagfører Jacob Brandt, fhv. Amtmand C. Bærentsen, Justitiarius i Københavns Kriminal- og Politiret J. From, Byfoged Chr. Hattensen, Højesteretsagfører C. B. Henriques, Ekspeditionssekretær i Justitsministeriet L. N. Hvidt, Overretssagfører Oskar Johansen, Formand i Sø- og Handelsretten J. Koch, Kriminalretsassessor H. E. Kühl, Professor, Dr. juris H. Munch-Petersen, Overretsassessor Chr. Riise, Overretsassessor E. Trolle og Justitiarius i Overretten Th. Winther.

Udvalget (med Undtagelse af Brandt) skal udtale, at Ændringen efter dets Mening maa antages at være i Strid med Retsplejens Interesse. Med al Anerkendelse af, at der indenfor Underretssagførernes Kreds findes adskillige Mænd, der — ogsaa i Kvalifikationer til Procedure — staar paa Højde med Kolleger blandt Overretssagførerne, kan der ikke ses bort fra, at Underretssagførerne, som Klasse betragtet, paa Grund af de ringere Krav, der stilles til deres teoretiske Fordannelse, ikke har de samme Kvalifikationer som Overretssagførerne som Klasse betragtet. Dette Forhold vil efter Udvalgets Mening være af ganske særlig Betydning under den nye Retsplejeordning, under hvilken det — ikke mindst i Sagførerstandens egen Interesse — er af største Vigtighed, at Sagførerne gennemgaaende ikke er ringere udrustede end Dommerne. Der findes, saa vidt vides, intet fremmed Land med moderne Retspleje, i hvilket der gøres Forskel mellem Dommeres og Sagføreres Uddannelse. Udvalget skal yderligere henvise til, at det efter dets Mening er i særlig Grad betænkeligt at nedsætte Fordringerne til Sagføreruddannelsen i Appelsager, idet Landsretternes Afgørelser i disse normalt vil faa Virkning som Højesteretsafgørelser.

Udvalget maa af de anførte Grunde paa det bestemteste fraraade den ønskede Ændring.

Th. Winther.

Til Justitsministeriet.